

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICA — FINANȚE

DIRECTOR: D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR: I. N. GESĂRESCU

ABONAMENTUL

pe an 30 lei; 6 luni 16 lei; 3 luni 8 lei

Studentii plătesc pe jumătate

Străinătatea: 40 lei pe an, 20 pe 6 luni

A P A R E

de două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCUREȘTI

6, Splaiul Brâncoveanu Voevod, 6

Vis-à-vis de Palatul Justiției

SUMAR:

Câte-va observații asupra proiectului de lege pentru modificarea unor articole din Codul de procedură civilă, elaborat de fostul ministru de justiție, d-l C. I. Stoicescu, de d. M. Suțu.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ:

Inalta Curte de casație și justiție, s. I: *Elena I. Peticari, Col. Peticari, Alexandru și Carol Davila cu Prim. com. București.*

Consiliul de disciplină al avocaților din jud. Ilfov: *Elena Popovici, cere înscrierea sa între avocații baroului Bucureștean.*

Judecătoria ocolului II Galați: *Henri Cosech, dat judecăței că a contravenit la legea servitorilor.*

JURISPRUDENȚĂ STRĂINĂ:

Tribunalul civil din Nivelles (Belgia) *Sofii H... contra lui D... , cu o Observație de d. D. Alexandresco.*

Câte-va observații asupra Proiectului de lege pentru modificarea unor articole din Codul de procedură civilă, elaborat de fostul ministru de justiție, d. C. I. Stoicescu (1)

Nu știm dacă actualul ministru de justiție, d-l E. Stătescu, își va însuși proiectul predecesorului său întocmai, sau îl va modifica. Ori-cum ar fi, ne permitem a-i atrage atenția asupra observațiilor următoare: ele se referă la acele dispoziții numai, fie reproduse din Codul actual, fie introduse prin proiect, care sunt, după modesta noastră părere, susceptibile de critică. Bine înțeles, nu avem pretenția de a impune modul nostru de a vedea asupra diferitelor chestii ce le indică zisele dispoziții; vom fi mulțumit dacă acest mic studiu va provoca discuția asupra punctelor ce le atinge; știut fiind că din discuție se naște lumină.

Art. 6 (58 actual)

«*In materie personală și mobilă, acțiunea se va intenta . . .*». Această formulă, menținută de la 1865 până astăzi, nu este exactă; căci cuprinde numai materiile personale în același timp și mobiliare, excluzând astfel atât acțiunile personale imobiliare, cât și acțiunile reale mobiliare. Or, este neîndoelnic că și unele și altele se întentează la domiciliul pârītului. Procedura franceză zice (art. 59): *en matière personnelle*, omițând acțiunile reale mobiliare. Pentru a le cuprinde pe toate, trebuie să zicem: «*In materie personală sau mobilă . . .*».

Art. 6, ca și art. 58 actual, nu prevede cazul când pârītul nu are nici domiciliu, nici reședință cunoscută în țară. Propunem a se adăoga la alin. 2:

(1) Avem sub ochi unul din exemplarele comunicate Curței de apel din Iași.

«*Dacă pârītul nu are nici domiciliu, nici reședință cunoscută în țară, precum și în cazul când pârītul, român sau străin, domiciliază în străinătate, acțiunea se va intenta la tribunalul domiciliului reclamantului.*».

Art. 18—21 (66, al. 4)

Art. 18. «*Ori-cine are interes să constate urgent declarația unui martor, părerea unui expert, o stare de lucruri a unor bunuri mobile sau imobile, să obțină recunoașterea unui act scris, sau a unei obligații, va adresa presidentului tribunalului competente, conform art. 6 din acest Cod, o cerere care va cuprinde numele, pronumele și domiciliul părții adverse, arătarea faptelor ce voește să dovedească, a mijlocului de probațiune, și a motivului pentru care se face o asemenea cerere.*».

Art. 19. «*Dacă partea face verisimil interesul pretins, presidentul sau judecătorul care îi ține locul, va încuviința, prin ordonanță, ascultarea martorului, facerea expertizei, cercetarea locală, sau chemarea persoanei a cărei recunoaștere se cere, și va fixa ziua pentru citarea părții adverse, spre a fi față la administrarea acestor probe, sau spre a face declarația ei. O-dată cu citația îi se va înmâna copie de pe cererea reclamantului și de pe ordonanța presidentială.*».

«*In cazul când se cere recunoașterea unui act scris, dacă persoana chemată tăgăduiește actul, se va procede la verificare conform regulilor stabilite în art. 182, din secția despre verificarea scriptelor din acest Cod.*».

Art. 20. «*Constatările rezultând din ascultarea unui martor, din facerea unei expertize, sau a descinderii locale, pot servi ca acte probatorii conform dispozițiilor legii.*».

«*Ele au de efect de a conserva dovada, ca să nu dispară sau să devină mai greu de utilizat, și nu împiedică nici pe partea care a cerut constatarea, să administreze alte mijloace de probațiune la judecarea acțiunii intentate sau ce va intenta, nici pe cea-laltă parte, chiar când a fost prezentă la constatare, să discute în instanță admisibilitatea probei administrate, sau să producă dovezi contrarii, sau să invoace excepții, ori fine de neprimire în contra acțiunii introduse în urma constatăreii.*».

Art. 21. «*Ăsemenea ordonanțe presidențiale nu sunt supuse nici unei căi de reformare.*».

Aceste patru articole regulează procedura anchetei *in futurum*, introducând dispoziții nouă pentru a curma controversa la care dă loc tăcerea

legei actuale în astă privință. Ele, însă, consacră un sistem care, de și reprodus în parte din Codul de procedură german, prezintă, după părerea noastră, inconveniente serioase.

Care e scopul anchetei *in futurum*? Dobândirea sau conservarea unei dovezi, pe temeiul căreia să se poată eventual susține reclamația sau apărarea într'un proces viitor. Ea se justifică prin necesitatea urgentă de a stabili în justiție asemenea dovadă, care ar putea să dispară până la epoca intentării acțiunii. Din acest punct de vedere, ancheta *in futurum* reclamă, fără îndoială, o procedură sumară, scurtarea termenelor, restrângerea căilor de reformare a hotărârii care se pronunță asupra ei, etc. Dar, în afară de această consecință a naturii sale urgente, nu se vede pentru ce s'ar înconjură asemenea anchetă cu mai puține garanții de cât anchetele ce se efectuează în cursul proceselor, pentru ce s'ar deroga aci la regulile generale de judecată. Este oare prudent ca presidentul tribunalului său judecătorul care-i ține locul, să statueze singur asupra admiterii sau respingerei anchetei, și mai cu seamă să statueze în mod suveran, fără controlul instanței superioare?

Proiectul sacrifică celerității principiul celor două grade de jurisdicție, și, în expunerea de motive (p. 6), se explică că asemenea procedură nu prezintă nici un pericol, întru cât valoarea legală a anchetei, din punctul de vedere al competenței judecătorului, sau a admisibilității anchetei în principiu, este o chestie rezervată, care se va putea rădica la judecarea procesului de fond.

E sigur că părutul nu va avea interes de a invoca asemenea fine de neprimire, cu scopul de a zădărnici lucrarea și a cere anularea ei la judecarea fondului. Nu este, însă, anormal ca judecătorul să fie ținut să ordone și să efectueze o anchetă în privința căreia ar fi incompetent *ratione materiae*, sau care ar fi neadmisibilă în principiu; să dispună, spre ex., ascultarea unui martor pentru stabilirea unei obligații de peste 150 lei? Caracterul de urgență al anchetei *in futurum* justifică oare în deajuns această derogare de la principiile generale și reducerea atribuțiilor judecătorului la înregistrarea unei lucrări menite, poate, a fi declarată nulă mai târziu?

În tot cazul, textul nu corespunde cu intenția autorului; cel puțin, nu determină în mod precis drepturile părților și căderea magistratului. În astă privință, proiectul se mărginește a dispune, prin art. 18, că reclamantul se va adresa presidentului tribunalului competente, și prin art. 20, că ancheta nu împedecă pe cea-l'altă parte, chiar când a fost prezentă la constatare, să discute în instanță (la judecarea acțiunii) admisibilitatea probei administrate. Este, însă, oprit judecătorul de a se declara din oficiu incompetent *ratione materiae*? Pute-va părutul să ceară mai târziu anularea anchetei pentru incompetența *ratione personae*, nepropusă la efectuarea ei? Este interzisă discuția asupra admisibilității în principiu a anchetei? Aceste chestii rămân nelămurite, și față cu tăcerea textului, ar fi greu de a le rezolvi în sensul expunerii de motive.

Dar, admitând că ele ar fi rezervate instanței de fond, totuși primirea sau respingerea anchetei e lăsată, din alt punct de vedere, la suverana apreciere a presidentului tribunalului.

Art. 19 dispune că judecătorul va încuviința ancheta, *dacă partea face verisimil interesul pretins*; iar art. 21, că această ordonanță nu e supusă nici unei căi de reformare. Va să dică, o apreciere greșită a magistratului asupra legitimității anchetei poate împedeca pe reclamant de a-și valorifica dovada propusă. Considerațiile invocate în expunerea de motive (p. 6) par puțin întemeiate.

«Că nu ar fi rațional ca ancheta ordonată de president să fie susceptibilă de vre-o cale de reformare, atunci când acea ordonanță dată de tribunal într'un proces nu poate fi atacată separat, ci numai o-dată cu fondul». Răspunsul e ușor. În cazul din urmă, o-dată cu fondul se pot îndrepta în apel toate erorile primilor judecători asupra procedurilor preparatorii și probatorii; în cazul dintâi, respingerea anchetei fără drept de apel poate pricinui reclamantului un prejudiciu nereparabil prin dispariția, până la intentarea acțiunii, a dovezii ce voia să 'și conserve prin zisa anchetă.

«Că admiterea dreptului de opoziție, de apel sau recurs ar avea de rezultat să silească pe cel care voește grabnic să 'și conserve o dovadă, să suporte un întreg proces.....». Acest argument, rațional pentru cazul de admitere a anchetei, e fără valoare în cazul contrar, când unicul mijloc ca reclamantul să 'și poată ajunge scopul este tocmai recursul la instanța superioară.

«Că, în fine, nu există chiar utilitate pentru a se admite o cale de reformare... Dacă se respinge cererea de anchetă, reclamantul nu are de cât să înceapă mai repede procesul». Dar cum ar putea începe procesul înainte ce termenul de executare a convenției să fie sosit, înainte ca obligația să devină exigibilă? Și când constatarea se cere de părutul eventual în interesul apărării sale, cum ar putea el obliga pe adversarul său ca să reclame? Nașterea interesului, fără de care este imposibilă intentarea acțiunii, poate fi cât de îndepărtată; facultatea de a porni mai repede procesul este, deci, ceva iluzoriu.

Credem, prin urmare, că dreptul de apel se împune. Apoi, din momentul ce se recunoaște necesitatea apelului, părțile ar trebui să fie ținute să rădăce verice excepție sau fine de neprimire a anchetei înaintea primei instanțe, nefiind rațional a rezerva asemenea chestii instanței de fond, când ele se pot rezolvi imediat sub garanția celor două grade de jurisdicție și cu avantajul de a nu lăsa în incertitudine pe un timp mai mult sau mai puțin îndelungat valoarea legală a anchetei. La ce ar folosi reclamantului să obțină mai repede o dovadă expusă a fi declarată nulă la judecarea fondului?

Pentru aceste motive, dacă ar prevala modul nostru de a vedea asupra anchetei *in futurum*, am propune modificările următoare la art. 18—21.

Mai întâi, cu toate că art. 18 nu poate fi limitativ, ci numai enunțativ, am adăoga la cazurile ce le prevede, *existența sau neexistența unui drept, validitatea sau nevaliditatea unui titlu*, prevăzute și în art. respectiv din codul de proc. german (art. 231).

Existența unui drept.—Am o creanță de peste 150 lei, pe care, în lipsă de titlu, nu o pot proba de cât prin interogator sau jurământ; temându-mă a perde aceste dovezi prin moartea debitorului meu, am interes grabnic de a stabili cu asemenea mijloace *existența dreptului ce am*.

Neexistența unui drept.—Am achitat o datorie de peste 150 lei, constatată prin titlu, și mi-am pierdut chitanța; sunt silit să recurg la aceleași mijloace pentru a stabili *neexistența dreptului* creditorului meu aparent.

Validitatea unui titlu.—Posed un înscris semnat de debitorul meu, fără însă formele *bun și aprobat*, necesare validității lui. Dînsul recunoaște semnătura, dar opune lipsa zisei formule; am interes, pentru stabilirea *validității titlului*, să produc niște dovezi, care ar putea să dispară până la termenul obligației.

Nevaliditatea unui titlu.—Mi s'a smuls un înscris prin dol său violență; am interes să constat aceste fapte cu dovezile de care dispun astăzi, pentru a stabili *nevaliditatea titlului*.

Art. 19, 20 și 21 ar putea, în sistemul nostru, să fie redactate precum urmează:

Art. 19. «Presidentul va dispune a se comunica pârîtului o copie de pe cererea reclamantului și va cita părțile cu termen scurt».

«Trib. va încuviința administrarea dovezii, dacă reclamantul justifică interesul cererii sale și dacă dovada propusă este admisibilă după lege».

«Administrarea dovezii se va face conf. regulilor stabilite în cap. X: despre procedurile pregătitoare și probatorie în general».

Art. 20. «Sentința se va da fără drept de opoziție, cu drept de apel, în termen de cinci zile de la pronunțare; iar decizia Curței, cu drept de recurs în acelaș termen de cinci zile de la pronunțare».

«Curtea de apel și Curtea de casație vor cita părțile de urgență și vor judeca asemenea fără drept de opoziție».

Art. 21. «Hotărîrea rămasă definitivă va avea puterea lucrului judecat în cât privește faptele constatate; ea, însă, nu va împedea nici pe partea care a cerut constatarea, să producă și alte dovezi la judecarea procesului în fond, nici pe partea cea-l'altă să administreze dovezi contrare, sau să invoace excepții ori fine de neprimire a acțiunii».

Art. 22—28 (66 bis, al. 2 și urm.)

Aceste articole regulează procedura ordonanțelor prezidențiale, complectînd și modificînd în parte dispozițiile din legea actuală. Asupra acestei proceduri avem de observat următoarele:

Art. 25, al. 3, referindu-se la dificultățile privitoare la executarea unui titlu, prevede că, dacă tribunalul locului unde se face executarea se compune din mai multe secții, cererea să se adreseze presidentului secției care a investit titlul cu formulă executorie. Această dispoziție nu va putea fi aplicată de câte-ori (și va fi majoritatea casurilor) se execută prin trib. o decizie a Curței de apel. De alt-fel, dispoziția este și inutilă; căci cererile de ordonanță prezidențială urmează, ca veri-ce cerere, să se distribue la secții de cătră primul president. Alin. 3 din art. 25 poate fi suprîmat.

Art. 26 dispune citarea părților în termen de trei zile de la primirea cererii. Citarea părților va zădărnici adesea-ori foloasele ordonanțelor prezidențiale, permițînd pârîtului de a se pune, în acest interval de timp, la adăpostul măsuri proiectate în contra sa. Iată un locatar de rea credință, care, în ajunul Sf. Gheorghe sau Sf. Dumitru, în loc de a plăti chiria pe semestrul viitor, instrăinează

mobilierul său și părăsește casa. Dacă n'ar fi împedecat în aceeași zi de a strămuta acest mobilier, proprietarul va pierde garanția sa, va pierde și folosința casei, ne mai avînd timp a o reînchiria. Se pot ivi multe cazuri analoage, în care debitorul să sustragă, până la înfățișare, averea sa de la o urmărire iminentă, pricinuînd ast-fel creditorului un prejudiciu însemnat, și chiar nereparabil, dacă debitorul este insolubil. Pentru ca, în asemenea cazuri, să nu fie nimicit scopul acestei proceduri sumare, trebuie să se acorde magistratului facultatea de a ordona măsura conservatoare a dreptului reclamantului, chiar înaintea înfățișării părților. S'ar putea adăoga la art. 26 al. următor:

«În caz de extremă urgență, presidentul va putea ordona, chiar înainte de înfățișare, măsurile necesare pentru ocrotirea dreptului reclamantului».

Art. 27 al. 3 prevede că presidentul poate su-pune la cauziune pe partea interesată, adică pe reclamant. Se poate, însă, după împrejurări, ca să pară mai echitabil de a suspenda măsura de rigoare cerută în contra pârîtului, supunîndu-se acest din urmă la darea unei cauziuni. Credem că ar trebui lăsat această facultate la aprecierea magistratului, modificîndu-se ast-fel zisul al.:

«Presidentul va putea, după împrejurări, să supună la darea unei cauziuni, fie pe reclamant, încuviințînd măsura cerută, fie pe pârît respin-gînd-o...».

(Va urma)

M. Șufu

Consilier la Curtea de Apel și
Profesor de proced. civ. la
Universitatea din Iași

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASATIE ȘI JUSTIȚIE, Secția I

Audiența de la 2 Octombrie 1902

Președenția D-lui AL. GIANNI, Consilier

Elena I. Perticari, Colonel Perticari, Alexandru și Carol Davila cu Primăria Comunei București

Proprietate.—Mărginirea dreptului de proprietate.—Carî sunt aceste margini.—Măsuri administrative ce jicnesc dreptul de proprietate.—Dacă autoritățile administrative sunt în drept a le lua.—Contestații contra unor asemenea măsuri.—Unde și cine judecă asemenea contestații.—Competință.—Tribunalele civile.—Primar.—Ministerul de interne.—(Art. 480 Codul civil; art. 54 Proc. civilă; art. 54 din legea pentru organizarea comunelor urbane).

1. *Dreptul de a se bucura și a dispune de un lucru în mod exclusiv și absolut, recunoscut proprietarului aceluî lucru prin art. 480 din Codul civil, nu are alte margini de cât acelea impuse de lege, de unde rezultă că măsurile luate de administrațiune, când prin ele se aduc o restricțiune la acest drept, nu pot face parte din puterea discreționară sau facultativă a acestor autorități, căci atunci dreptul de proprietate n'ar avea de limită legea ci bunul plac al autorităților administrative.*

2. *Contestațiunile la carî ar da naștere o măsură administrativă când printr'insa se pretinde a se fi atins exercițiul dreptului de proprietate, un drept eminentement civil, nu pot fi judecate de cât de tribunalele civile, tribunale cărora legea le dă o competență generală, și art. 54 din legea pentru organizarea comunelor urbane, când recunoaște primarului dreptul de a da autorizații necesarii pentru construcții, reparații de edificii, împrejmuirî, etc., cu dreptul de apel.— pentru comunele urbane reședințe de județ—, la Ministerul de interne, n'a înțeles și n'a putut să înțeleagă a face pe primar și ministru judecători suverani ai unei contestațiuni care ar avea de obiect plîngerea părții că măsura*

administrativă ce s'a luat îi aduce o restricțiune, neîntemeiată pe lege, la exercițiul dreptului său de proprietate.

Decisiunea 333/902.—Casată decisiunea Curței de apel din București, secția III, No. 141/902, după recursul făcut de Elena I. Peticari și alții în proces cu Primăria Comunei București.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l președinte Gr. Lahovari;

Pe d-l avocat S. Rosenthal în dezvoltarea primului motiv de casare;

Pe d-l avocat Petre Grădișteanu în dezvoltarea motivului al doilea de casare;

Pe d-l avocat I. Saita în combaterea primului motiv; și

Pe d-l avocat Porumbaru în combaterea motivului al doilea.

Deliberând,

Asupra motivului al II-lea de casare:

«Greșită interpretare și rea aplicare a art. 54 din legea comunală. Violarea principiului de organizare judecătorească și de Stat, după care tribunalele au la noi plenitudinea jurisdicțiunii, și caracteristică tăgădă de dreptate.

«Curtea pretinde că de oare-ce a intervenit, în timpul când procesul era în continuare dinaintea ei, un vot al consiliului comunal asupra cererii noastre de aprobare a parcelării, nu am avea altă cale, după art. 54 din legea comunală, de cât să ne adresăm cu apel la Ministerul de Interne, dar art. 54 din legea comunală prevede numai facultatea de a apela contra decisiunii primarului, — acest articol este relativ de alt-fel numai la cereri de construcțiuni sau reparații, — Curtea dar greșit interpretează și rău aplică acest articol. Dar legiuitorul suprimând Consiliul de Stat, singura instanță competentă atunci a judeca în materie contențioasă administrativă, n'a înțeles și n'a putut înțelege a constitui pe Ministru, adică pe reprezentantul superior al intereselor Statului și comunelor, ca judecător fără control posibil în propria lui cauză. Legiuitorul nostru, din potrivă crezând că chiar Consiliul de Stat nu oferea cetățenilor o garanție suficientă de independență și a suprimat și a dat instanțelor judecătorești plenitudinea jurisdicțiunii. A decide alt-fel, este a răsturna principiile fundamentale ale organizațiunii noastre judecătorești și de Stat, este a comite o ne mai semuită tăgădă de dreptate».

Având în vedere acțiunea intentată de recurenții de astăzi contra primăriei pe motivul că dânsa refuză a aproba planul parcellar cu traseul aleelor interioare al terenului, ce dânsii au între strada Davila și parcul Cotroceni, precum și d'autoziza să se facă construcțiuni pe acele parcele;

Având în vedere că din decisiunea atacată cu recurs, rezultă că, înaintea Curței de apel, consiliul comunal prin votul ce a emis a aprobat parcelarea în condițiunile însă prevăzute de art. 6, 7 și 8 din legea pentru mărginirea Bucureștilor și anume ca stradele ce se vor deschide să aibă 16 metri lățime și că construcțiunile să fie retrase cu 10 metri de la străzi;

Având în vedere că Curtea constată în decisiunea sa că, în urma acestui vot a consiliului comunal, cesiunea dedusă în judecata sa, era aceea d'a se ști dacă bine sau rău consiliul comunal a aplicat recurenților dispozițiunile citatei legi pentru mărginirea orașului București, sau dacă dânsii nu trebuiau să fie supuși de cât condițiunilor stabilite prin regulamentul de igienă și salubritate publică;

Considerând că dreptul d'a se bucura și a dispune de un lucru în mod exclusiv și absolut, ce art. 480 din codicele civil recunoaște proprietarului acestui lucru, n'are alle margini de cât acelea impuse de lege; că din momentul ce s'ar fi admis, în specie, că nu se putea impune recurenților, pentru a obține aprobarea, de cât

a se conforma regulilor de igienă și salubritate publică, consiliul comunal nu putea subordona această aprobare observării dispozițiunilor citatelor art. 6, 7 și 8 fără a aduce dreptului de proprietate o restricțiune neîntemeiată pe lege;

Considerând de asemenea că citatul art. 480, nerecunoscând, după cum s'a zis, dreptului exclusiv și absolut al proprietarului altă limită de cât legea, rezultă învederat că măsurile luate de administrațiune, când prin ele se aduce o restricțiune la acest drept, nu pot face parte din puterea discreționară sau facultativă a acestor autorități căci atunci dreptul de proprietate n'ar avea de limită legea ci și bunul plac al autorităților administrative: ceia-ce este inadmisibil;

Considerând că contestațiunile la care ar da naștere o măsură administrativă când printr'insa se pretinde a se fi alins exercițiul dreptului de proprietate, adică un drept eminamente civil, nu pot fi judecate de cât de tribunalele civile: tribunale cărora legea, — art. 54 din procedura civilă, — le dă o competență generală;

Considerând că art. 54, din legea pentru organizarea comunelor urbane, când recunoaște primarului dreptul de a da autorizațiuni necesarii pentru construcțiuni, reparațiuni de edificii și împrejurii, etc., cu dreptul de apel, pentru comunele urbane reședințe de județ, la Ministerul de Interne, n'a înțeles și nu putea să înțeleagă a face pe primar și Ministru judecătorii suverani ai unei contestațiuni care ar avea de obiect plângerea părții că măsura administrativă ce s'a luat 'i aduce o restricțiune, neîntemeiată pe lege la exercițiul dreptului său de proprietate;

Considerând că ast-fel fiind când Curtea de apel, întemeindu-se pe acest articol 'și declină competența d'a decide asupra cesiunii ce 'i era dedusă, — în urma avizului consiliului comunal, — în judecata sa, dă o greșită interpretare acestui articol și violează sus citatele art. 480 din Codicele civil și 54 din Pr. civ. și prin urmare motivul de casare este întemeiat;

Pentru aceste motive, Curtea, pentru motivul al doilea, casează, etc.

Consiliul de disciplină al avocaților din județul Ilfov

Sedința din 12 Decembrie 1901

Președenția D-lui GEORGE DANIELOPULO, Decan

Incheierea No. 59

Advocat — Inscrierea lor în tabloă.— Dacă femeile având diploma de licență în drept, și fiind chiar de naționalitate română, pot fi înscrise în tabloul de avocați.—(Art. 1 din legea avocaților din 1864 și legea modificatoare din 1884).

De și legea avocaților din 1864 cât și legea modificatoare din 1884 nu conțin nici o dispozițiune prin care să se facă vre-o distincțiune între bărbați și femei, relativ la exercițiul profesiunii de avocat, totuși întru cât exercițiul profesiunii de avocat, implică într'ensul drepturi de acelea ce nu pot fi exercitate de cât de persoanele ce au plenitudinea drepturilor civile, de aci rezultă că rolul și dignitatea femeii este incompatibil cu exercițiul profesiunii de avocat, dânsese ne bucurându-se de plenitudinea drepturilor civile, cari după legile noastre civile sunt acordate numai bărbaților.

Luând în examinare cererea d-rei Elena B. Popovic de a fi înscrisă printre avocații județului Ilfov, pe baza diplomei de licență, liberată de Facultatea de drept din București, la 30 Septembrie anul 1897, sub No. 1382, și a actului de naștere cu data 29 Noembrie 1870, liberat de oficiul stărei civile circumscripțiunea III din București, care constată calitatea de cetățeană română a d-rei Popovic;

Văzând dispozițiunile art. 1 din legea avocaților, din anul 1864, după care, condițiunile ce trebuie se însu-

sească o persoană spre a fi înscrisă ca avocat sunt: de a avea diploma de studiu dreptului de la una din facultățile din țară, sau străinătate și de a fi cetățean român, necăzută în vre-una din vinele enumerate în art. 2 din aceeași lege;

Considerând că atât legea avocaților din anul 1864, cât și legea modificatoare din 1884, nu conțin nici o dispozițiune, prin care să se facă vre-o distincțiune între bărbați și femei, relativ la exercițiul profesiei, și nu există nici o prohibițiune expresă ca femeile să nu poată fi admise a înbrăcișa cariera de avocat;

Considerând, însă, că exercițiul profesiei de avocat implică într'insul dreptul de a reprezenta înaintea instanțelor judecătorești pe diferitele persoane, în procesele ce vor fi având; drept, care nu poate fi însușit de cât de aceia care au plenitudinea drepturilor civile;

Considerând că femeile, după dispozițiunile legii civile, se găsesc în neputință, în dese cazuri, a îndeplini unele atribuțiuni care sunt rezervate numai bărbaților, precum dreptul de a fi tutor, curator, administrator al bunurilor unui absente, consiliu judiciar și altele; iar pe de altă parte, cele mai multe din actele vieții civile, cum participarea lor la diferite contracte și chiar prezența lor în justiție, nu se pot îndeplini pentru femeile măritate, de cât în prezența sau cu consimțământul soților lor;

Considerând că dreptul de a reprezenta pe o persoană înaintea justiției și de a face în numele ei actele civile cu care este împuternicit, drept, care este inerent exercițiului profesiei de avocat, nu poate suferi nici o atingere, provenită din incapacitatea celui care o exercită, întru cât exercițiul profesiei de avocat nu se poate limita numai la unele acte și a nu înbrăcișa pe toate cele care prin lege se pot delega altei persoane;

Că a admite femeilor exercițiul profesiei de avocat ar fi a le impune ori a rămâne celibatate, ori ca pentru fie-care act să fie autorizate de soțul lor, care va trebui să le secondeze pretutindeni în justiție;

Considerând încă că avocații prin legea de organizare judecătorească art. 18, — sunt chemați, în lipsa judecătorilor și a procurorilor, a le ține locul, și o asemenea suplinire nu poate fi făcută de femeile până acum, ne fiind admise la posturile din magistratură;

Considerând că mai presus de toate, aceste considerațiuni de drept pozitiv, rolul femeii, mai cu seamă la popoarele de origine greacă sau greco-latină, este de a sta cât se poate mai mult în gyneceu, de a se ocupa cu îngrijirea soților și a familiei lor și de a evita cât mai mult posibil de a se amesteca în vultorea lumii, în haosul publicului, care frecventează palatul justiției, în mijlocul căruia ar scădea și ar pieri chiar, tot farmecul și delicateța sexului lor, care e de un mare interes social a fi conservat neatins;

Că ast-fel fiind rolul și dignitatea femeii sunt incompatibile cu exercițiul profesiei de avocat;

Pentru aceste motive consiliul în majoritate dispune: A se respinge cererea d-rei Elena B. Popovică de a fi înscrisă printre avocații județului Ilfov, întru cât profesia de avocat implică în sine acte care nu pot fi exercitate de femei, ele ne bucurându-se de plenitudinea drepturilor civile.

(ss) G. Danielopol, C. C. Arion, Th. Borneanu.

Opiniune

Considerând că cestiunea ce s'a ridicat în consiliul de disciplină a avocaților baroului de Ilfov, este aceea de a se ști dacă femeile pot fi admise, sau nu de a exercita profesia de avocat;

Considerând că această cestiune nu e nici de drept, nici de legislațiune, ci este o cestiune de organizație a Statului, socială și sociologică;

Că așa fiind, este indiferent de a se ști, dacă există sau nu, vre-un anume text de lege, care să excludă în mod expres pe femei de a exercita profesia de ad-

vocat, cât și de a interpreta tăcerea sau lacunele legii în sens extinctiv sau restrictiv; căci soluțiunea cestiunii în sine stă într-o ordine de idei alta, mai generală, mult mai superioară și mult mai filosofică, care a presidat și a preexistat alcătuirii legilor noastre scrise;

Că, pentru o dreaptă a ei soluțiune, nu trebuie de asemenea să amestecăm idei de o altă ordine, ca spre ex. dacă ar fi, sau nu, de dorit a se da femeilor drepturi și care anume dintre drepturi, sau dacă o asemenea tendință reprezintă ideile moderne de progres, sau că fac parte, sau nu fac parte din cutare, sau cutare program, al cutărui sau cutărui partid politic;

Că așa fiind, considerând că Societatea este bazată pe familie și aceasta pe prejudecăți de ordine de cinste și de moralitate, atât în raporturile sexuale, cât și în raporturile de familie și de societate și proclamate de ordine publică și de bune moravuri, după care femeia, nu ar putea să 'și găsească locul său, fără a turbura această ordine publică și această ordine morală, de cât în familia și în menagiul său, fără abatere de la această țintă;

Considerând că, plecând de la aceste puncte de vedere, întreaga noastră legislațiune scrisă, a înlăturat, dacă nu expres, dar implicit, pe femeie și nu s'a ocupat de interesele ei de cât în cercul familiei (putere părintească, tutelă, majoritate, emancipațiune . . . etc.) și al menagiului ei (dotă, parafernă, ipotecă legală . . . etc.) iar nu și în cercul vre unei vieți a ei publice, pentru care motiv legiuirile noastre, nici nu o supun la vre-o sarcină publică, precum ar fi spre ex. serviciul militar, sau la vre-un imposit nici măcar personal, precum ar fi căile de comunicație, aceasta pe motiv, după cum am zis, că nu 'i atribue posibilitatea unei vieți publice și independente în afară de familia și de menajul ei;

Considerând că această ordine de lucruri fiind impusă prin natura lucrurilor legislațiunilor țărilor civilizate, ea, departe de a reprezenta o dependență sau o sclavie, reprezintă în ultima analiza quintesența purității sexului ei în acord cu legile dreptului natural, pe care legislațiunea pozitivă n'a făcut, pe cât i'a fost posibil, de cât să o constate și să o înregistreze;

Considerând că excepțiunile de trist rezultat practic, ce s'au creat ca precedente în alte profesii în care se întrebuițează femeia, aceasta departe de a trebui să ne îndrepteze dorința și tendința în educațiunea socialo-femenină, de a lărgi cercul, pot fi considerate ca brutalități aduse femeii și ca expresiuni tocmai ale unei rele organizațiuni sociale, rămând ca o problemă cea-ce este de făcut;

Considerând că așa fiind, rămâne străină cestiunea de a examina și de a se ști dacă femeia poate sau nu poate, are sau nu are, facultățile și aptitudinile necesare de a exercita. În speța, profesia de avocat, acest fel de cercetări fiind de domeniul științei fiziologice și al psihologiei;

Că, de asemenea, nici cestiunea lipsei și sărăciei, care ar putea, până la un punct, să legitimizeze amestecul femeii în profesii de tot felul, nici această nevoie invocată în numele orfanilor, sau extropiatelor, etc., etc., fiind excepțiuni în ordinea naturală a lucrurilor, nu pot transa cestiunea în sine—care nu se poate tranșa prin excepțiuni—ci ele trebuiesc limitate și circumscrise la nevoia care le impun;

Considerând că, tot pentru aceste motive, este de asemenea inutil a se examina în legislațiune și în drept: dacă advocatura este sau nu un drept politic, sau eventualitatea în care advocatul este chemat a ține loc de procuror sau de judecător, sau eventualitatea vechimei de avocat, care se ține seamă, ca vechime, când este chemat în funcțiuni de magistrat . . . etc.

Pentru aceste motive sunt de părere a se respinge cererea d-rei Elena B. Popovică de a fi înscrisă în baroul avocaților jud. Ilfov.

(s) G. Ticu-Ștefănescu

Opiniune

Având în vedere cererea domnișoarei Elena B. Popovici de a fi înscrisă în tabloul avocaților acestui județ, cu titlul de licențiată în drept de la Facultatea juridică din București;

Având în vedere că petiționara a prezentat diploma de licențiată în drept și că Consilul s'a convins că este Română;

Având în vedere că profesiunea de avocat poate fi îmbrăciată, indiferent de sex, de bărbat sau de femeie, de oare-ce libertatea muncii și egalitatea tuturor Românilor dinaintea legilor, este garantată prin Constituțiune, și nici un text de lege nu împiedecă pe femeie de a îmbrăci o profesiune liberală;

Considerând, din potrivă, că diferitele legi ale țerei, unde a crezut că poate femeia să fie împiedecată de la un drept oare-care, i la acordat în mod espres, cum se prevede în art. 1538 C. civ., unde zice că femeile și minorii emancipați, pot fi aleși mandatarî;

Că dacă chiar, ne-am întoarce o privire retrospectivă în legiuirea veche a țerei, găsim în Codul Caragea că femeile erau depărtate, numai de la cinurile poliției, slăpăniri și slujbe publice, iar nici de cum femeia, nu era interzisă de la exercițiul celorlalte drepturi, precum nici de la al profesiunilor liberale;

Considerând că, dacă în anumite cazuri, avocații sunt chemați a lua locul judecătorilor și procurorilor cărora este dat exercițiul drepturilor politice, înprejurarea aceasta de fapt, întâmplătoare și fără obligație pentru avocat, nu împiedecă pe femeie de la exercițiul profesiunii de avocat;

Considerând dar, că neexistând nici un text de lege, care să împiedecă pe femeie de a îmbrățișa cariera de avocat și că din contră, dacă din complexul totalității legislației noastre, reese pentru femeie, drepturi egale cu a le bărbatului, nouă nu ne este permis să creiem incapacității sexului femeesc, căruia viitorul îi promite egalitatea drepturilor publice și politice, dat fiind progresul ce face femeia pe calea educațiunii și instrucțiunii;

Pentru aceste motive, suntem de opinie, a se admite cererea domnișoarei Popovici și a dispune să fie înscrisă în tabloul avocaților acestui județ, cu titlu de licențiată în drept de la Facultatea din București, și să i se libereze cartea în virtutea căreia să poată exercita profesiunea de avocat în tot copriusul Țerei românești.

(ss) Petre Borș, C. I. Polyzu, N. J. Flămânda.

JUDECATORIA OCOLULUI II GALAȚI

Audiența de la 10 Septembrie 1902

Henri Cosech, dat judecăței că a contravenit la Legea servitorilor

Carte de judecată corecțională No. 746

Legea asupra servitorilor. — Dacă dispozițiunile prescrie prin această lege se aplică și acelor servitori cari se găseșc în trecere printr'un oraș. — Art. 4 de sub cap. II din acea lege).

Dispozițiunile prescrie de legea servitorilor, între cari intră și obligațiunea acestora de ași scoate conducuță, nu se aplică de cât acelora cari reșed în țară sau cari au intențiunea de a se stabili pentru un timp oare-care într'un oraș din țară, iar nu și acelor servitori cari se găseșc în trecere printr'un oraș ca pasager.

S'a ascultat d-l avocat I. Călciorescu din partea contravenientului Henri Cosech.

Judecata :

Având în vedere contravențiunea imputată lui Henri Cosech director de circ că în contra dispozițiunilor legii

asupra servitorilor, ține în serviciul său pe Matias Grumer fără ași scoate manualul în regulă;

Având în vedere susținerile și cererea contravenientului prin mandatarul său;

Având în vedere că contravențiunea e constatată de către șeful biroului de servitori Galați prin procesul-verbal din 26 August 1902 aflat la dosar;

Având în vedere că din certificat No. 31999/902 liberat de Prefectura poliției Galați (aflat în dosarul No. 3199/902) și prezentat de către procuratorul contravenientului, se constată că circul Henri a sosit în Galați în ziua de 17 August c. și în dimineața zilei de 28 August a plecat la Brăila;

Având în vedere legea pentru servitori rezultă, în modul cel mai nelindoiș, că dispozițiunile prevăzute într'nsa nu pot fi aplicabile de cât acelora care reșed în țară sau care au oare-care stabilitate și care pot ast-fel îndeplini fără imposibilitate, toate prescripțiunile acestei legi. În capitolul II care tratează despre angajarea servitorilor, figurează art. 4 care impune ca servitorul pentru ași stabili identitatea, trebuie să mai presinte un certificat de reședință și de moralitate liberat de comisarul de poliție al secțiunii sale, sau de primarul ultimei reședinți cum și obligațiunea pentru cei de naționalitate străină de a mai presenta pe lângă acestea și pasaportul său certificatul liberat de autoritatea consulară și celelalte condițiuni între care și aceia ca conducuță să fie vizată în fie-care an, etc. ne due a zice că ele nu pot fi îndeplinite de unul care e în trecere printr'un oraș ca pasager și fără a avea intențiunea de a se stabili pentru un timp oare-care în acel oraș;

Având în vedere dar că întru cât se stabilește că contravenientul Henri a fost în trecere prin Galați cu circul său, și întru cât din cele expuse mai sus se poate vedea că el nu cade sub aplicațiunea dispozițiunilor legii pentru servitori, contravențiunea de față nu'i poate fi imputată și deci urmează a fi apărat de or'ce penalitate prescrișă de lege conform art. 10 al. II pr. penală.

Pentru aceste motive, achită, etc.

(s) p. Judecător Gabriel Stoianovici.

JURISPRUDENȚĂ STRĂINĂ

TRIBUNALUL CIVIL DIN NIVELLES (Belgia)

Audiența de la 11 Februar 1902

Președenția D-lui BROQUET, Președinte

Soții H... contra lui D...

Căsătorie. — Pețitor sau staroste. — Dreptul la un onorariu. — Causă lăcită. — Admisibilitate.

Persoana care, pentru un onorariu stipulat mai dinainte, a stăruit pentru contractarea unei căsătorii, este în drept, la caz de succes, a cere onorariul convenit.

Tribunalul,

Considerând că, prin actul scris, purtând data de 30 Ianuar 1897, părătul se obligă a plăti reclamantei suma de 10000 lei pentru serviciul prestat: «Această sumă, adaogă el, va fi datorită, dacă mă voi căsători cu D-na X..., etc.».

Considerând că se stabilește în fapt că serviciul de căpetenie prestat de reclamanta părătului a consistat într'a înlesni căsătoria sa cu D-na X...; Considerând că ast-fel fiind lucrurile, chestiunea este de a se ști dacă mijlocirea și înlesnirea unei căsătorii poate să făcă obiectul unei convențiuni; Considerând că ori

cine se interpune pentru concludsiunea unui contract în vederea unui salariu este în drept a cere, la caz de succes, salariul stipulat; Considerând că fără cuvânt se obiectează că samsaricul, în specie, ar avea o cauză ilicită, întru cât căsătoria este un contract *sui generis*, în care voința părților trebuie să se manifeste în deplină libertate; Considerând, în adevăr, că voința părților trebuie să fie liberă în toate contractele în genere și că nimic nu poate să facă a se considera ca ilicită și condamnată, în materie de căsătorie, o intervenție privită ca licită în privința celorlalte contracte; că abuzul și inconvenientele ce poate să atragă un samsarlic interesat se pot produce în grade deosebite nu numai în materie de căsătorie, dar în privința tuturor contractelor în genere; Considerând că această eventualitate, care nu face samsarlicul ilicit în materie ordinară, nu poate să-l facă ilicit nici în materie de căsătorie; că, în fapt, reclamanta a stăruit pentru contractarea acestei căsătorii, făcând ceea ce-i stătea în putință spre a o înlesni; că, în urma stăruințelor ei, căsătoria a și fost celebrată la 12 Noiembrie 1898, înaintea ofițerului stărei civile din Anderlecht; că nu se dovedește că reclamanta ar fi avut purtări încorecte și că ar fi înlesnit vre o imoralitate; că, în asemenea condițiuni, pârătul trebuie să fie condamnat la executarea contractului consimțit în deplină libertate. Pentru aceste motive, condamnă pe pârât a plăti 10000 lei reclamantei, etc.

(Din *Journal Clunet*, anul 1902, p. 388 urm.).

Observație. — Jurisprudența străină și o parte însemnată din doctrină admit că obligația, care are de obiect respălătirea înlesnirii unei căsătorii, este ilicită, și ca atare, nu poate da loc la o acțiune în justiție. Motivul ce se invoacă în sprijinirea acestei soluțiuni este că intervențiunea interesată a unui terțiu (*proxeneta*⁽¹⁾ *seu conciliator nuptiarum*) poate să aibă o înrîurire asupra consimțimentului părților, aducând ast-fel o atingere libertății și moralității căsătoriei. (Veđi în acest sens: Aubry et Rau, IV, § 345, p. 553, ed. a 5-a din Mai 1902. Larombière, I, art. 1133, No. 11. Demolombe, XXIV, 335. Laurent, XVI, 150, 151. T. Huc, II, 11. Bufnoir, *Propriété et contrat*, p. 541, 542. Pand. fr., *Agence matrimoniale*, 12 urm., și *Mariage*, I, 439 urm.). Tot în acest sens se pronunță și jurisprudența străină. Veđi C. Besançon, Paris, Nimes, etc. Sirey, 95. 2. 196. D. P. 95. 2. 223. Pand. Périod. 96. 2. 221. Sirey, 93. 2. 24. D. P. 93. 2. 271. Sirey, 84. 2. 100 și 132. Répert. Dalloz, *Supplément, Oblig.*, 179, etc. Trib. Cassel (Germania), *Journal Clunet*, anul 1882, p. 349. Cas. fr. D. P. 55. 1. 147. Sirey, 55. 1. 337. Pand. Chron., III, anii 1845 — 1859, 1. 279). Nu am citat de cât decisiile cele mai importante și cele mai recente.

Acest sistem era formal admis în Codul Calimach: «Tocmeala făcută cu cine-va ca să iea ceva pentru peștorie, ȳice art. 1171, § 1 din

(1) De la *πρόξενος*, pentru și *ἐξέως*, străin. Laurent (XVI, 150) ȳice că se dă samsarilor de căsătorie un nume grecesc pentru a ascunde ceea ce profesiunea lor are rușinos în sine.

acest Cod (879 C. austriac), este fără ȳarie». *Constitutio vult ne proxeneta seu conciliator nuptiarum, quidquam capiat.* (L. 6, Cod., *De sponsalibus*, etc. 5. 1).⁽²⁾ Un text din Digeste permite însă proxenetiilor de a ȳși primi resplata lor: «*Proxenetica jure licito petuntur.*» (L. 1, Dig., *De proxenetis*, 50, 14).

Art. 656 din noul Cod german prevede, de asemenea, că făgăduința unei remunerații pentru contractarea unei căsătorii, sau pentru a servi de mijlocitor la contractarea ei, nu este obligatorie, *wird eine Verbindlichkeit nicht begründet.* Acest text adaogă însă că ceea ce a fost prestat pentru executarea unei asemenea făgăduințe, nu poate fi repetat pentru lipsă de obligație: *kann nicht deshalb zurückgefordert werden, weil eine Verbindlichkeit nicht bestanden hat.*

Dar dacă această soluție este generalmente admisă în Franția, părerea contrară își are și ea partizanii ei. Se observă, în adevăr, că faptul unui terțiu de a înlesni și mijloci contractarea unei căsătorii, în schimbul unei sume de bani, nu cuprinde în sine un caracter ilicit, dacă nu s'a întrebuițat dol sau fraudă. Rolul mijlocitorului este, în adevăr, foarte simplu și nu atinge întru nimic ordinea publică și bunele moravuri; el cercetează relațiile de familie, averea viitorilor soți, etc.; el face cercetări și adesea ori călătorii pentru descoperirea informațiilor necesare și controlarea exactității lor; el înlesnește raporturile dintre viitorii soți și părinții lor, precum și ocaziunile de a se întâlni, fără a înrîuri întru nimic asupra voinței lor; el lasă latitudinea și toată libertatea aprecierilor, investigațiilor și consimțimentului lor. Dacă întru aceasta se mărginește rolul mijlocitorului, nu vedem cum intervenția lui ar putea fi calificată de ilicită și de contrară bunelor moravuri. «En quoi les mœurs et l'ordre public sont-ils blessés, ȳice consilierul Curței de casație din Franția, Laborie, într'un însemnat raport (D. P. 55. 1. p. 148; Sirey, 55. 1. p. 339), si les bons offices d'un intermédiaire rapprochent deux familles qui ne se connaissent pas, après les avoir respectivement éclairées par d'utiles renseignements sur tout ce qu'elles ont intérêt à savoir? N'est-il pas mieux, d'ailleurs, que l'examen de toutes les conditions d'intérêt ou de convenance précède les premières relations des futurs époux, les dégageant ainsi a l'avance des difficultés qui altèrent quelquefois, à son orgine

(2) Veđi și Andr. Donici, capit. 30, § 6, unde se ȳice: «Cel ce fac starostii, să nu iee nimic de cât un lucru măsurat și nesimțitor». Cpr. și art. 1259 din Codul saxon, ast-fel conceput: «*Das Versprechen einer Mäklergebühr (samsarlic) für die Nachweisung einer heirathsfähigen Person oder für die Vermittelung einer Ehe ist nichtig.*»

même, leur mutuelle affection et deviennent entre les deux familles des ferments de discorde? N'est-ce pas ce qui se pratique dans les habitudes du monde et ne voit-on pas la plupart des mariages se préparer ainsi, se négocier par les soins d'un intermédiaire, etc.». De aceea, atât unele decisiuni, străine⁽³⁾, cât și mai cu samă jurisprudența noastră, au avut ocaziunea de a valida în mai multe rânduri asemenea contracte. (Vezi Cas. rom. și Trib. Ilfov, *Curierul Judiciar* din 1897, No. 12 și Bulet. Cas. s-a I, 1897, p. 6 urm. *Dreptul* din 1899, No. 60. — Ambele aceste decisiuni au fost publicate de noi și adnotate în Sirey, 1901. 4. p. 37).

Tot în acest sens se pronunță și o parte însemnată din doctrină. (Vezi Baudry, II, 852, ed. a 7-a. Baudry et Barde, *Oblig.*, I, 311, p. 314 urm., ed. a 2-a. Nougier, *Tr. des actes de commerce et des commerçants*, 302. Giorgio Giorgi, care revine asupra primei sale opinii, *Teoria delle obbligazioni nel diritto moderno italiano*, III, 384, ed. a 4-a. Consultația dată de Berreyer, Delangle, Paillet, Odilon Barrot, Marie, Léon Duval, etc., publicată în D. P. 53. 2. 211 și în Sirey, 53. 2. 653. Vezi asupra acestei controverse, articolul ce am publicat în *Dreptul* din 1899, No. 63 și t. V al Comentariilor noastre, p. 142, 143, nota 2).

În orî ce caz, jurisprudența admite că mijlocitorul unei căsătorii poate să ceară restituirea cheltuelilor făcute de dînsul⁽⁴⁾. Dacă, cu adevărat, samsarlicul matrimonial ar fi contrar interesului social și ordinei publice, așa cum se susține de unii, mijlocitorul unei căsătorii n'ar putea să aibă drept nici la cheltuelile făcute de dînsul, pentru că acțiunea în justiție nu se poate întemeia de cât pe o faptă licită⁽⁵⁾.

D. Alexandresco

INFORMAȚII

În ziua de Joi 24 ale curenteii, se va judeca înaintea Curții de apel din București secți II apelul D-șoarei Elena B. Popovici contra sentinței Consiliului de disciplină al baroului capitalei, care, în majoritate a respins cererea numitei de a fi înscrisă printre avocații județului Ilfov. D-șoara Po-

⁽³⁾ Vezi C. Toulouse (23 aug. 1848), decizie citată de consilierul Laborie în raportul menționat, care cuprinde o expunere clară și precisă asupra istoricului chestiunii și tuturor argumentelor ce se pot invoca într'un sens și în altul (Sirey, 5. 1. p. 339 urm. D. P. 55. 1. p. 147 urm.).

⁽⁴⁾ Cpr. C. Nimes, Sirey, 68. 2. 270. D. P. 69 2. 58. Sirey, 84. 2. 100. Répert. Dalloz, *Supplém. Oblig.*, 179, nota 1. Vezi și C. Caen, Sirey, 67. 2. 56. Cpr. Larombière, I, art. 1133, No. 11. — *Contrà*: Laurent, XVI, 151.

⁽⁵⁾ Cpr. Baudry et Barde, *Oblig.*, I, p. 316, nota 1, în fine (ed. a 2-a), p. 292 din ed. 1-a.

popovici, va fi apărută de d-nii C. G. Dissescu, Directorul ziarului *Dreptul* și D. Alexandresco, Directorul ziarului nostru. Ambii directori ai celor două ziare juridice din țară 'și au dat mâna pentru a dovedi înaintea justiției că misiunea de a apăra pe alții nu este, după legile noastre, un privilegiu exclusiv al bărbaților. Vom vedea dacă ei vor isbuti în această mobilă idee. În acest proces, care promite a fi interesant, s'a citat și decanul baroului avocaților din capitală, d-l G. Danielopol. Vom ținea pe cititorii noștri în curent, și vom publica la timp decizia Curții. De-o cam-dată, publicăm în acest număr, sentința consiliului de disciplină, pe care o reproducem fără nici un comentariu, din care se va vedea că cererea petiționarei a fost respinsă prin patru voturi contra a trei, ceea-ce dovedește că chestiunea este delicată.

Anunțăm cu o deosebită mulțamire sufletească că dis-tinsul membru al baroului Bucureșean și fost Ministru al Domeniilor, d-l B. M. Missir, s'a hotărît să scoată într'un elegant volum monografiile sale, răspândite mai cu samă în coloanele celor dintâi ani ai ziarului *Dreptul*. Acest frumos volum, îmbogățit cu studii noi, precedat de o prefață a Directorului nostru, va fi, prin modestul său preț, la îndemâna fie-căruia. Așteptăm cu nerăbdare apariția lui, convingși fiind de mai înainte că el va fi primit așa cum merită de către publicul competent, care, ori cât s'ar zice, s'a dovedit că nu rămâne nepăsător de câte-ori i se prezintă opere de valoare.

BIBLIOGRAFII

A apărut în tipografia ziarului *Curierul Judiciar*:

CODUL DE COMERCIU

cu

NOUA LEGE A FALIMENTELOR

ADNOTATĂ

COPRINZÎND SUB FIE-GARE ARTICOL:

I) Trimitere la autori. II) Jurisprudența română. III) Jurisprudența străină. IV) Motive. V) Note explicative și scurte comentarii

de

ION N. CESĂRESCU

și

EM. M. DAN

La finele Codului s'a adăugat: Expunerile de motive din anii 1885, 1899 și 1900, precum și un Index alfabetic

— PREȚUL 6 LEI —

DE VÎNZARE la librăria Leon Alcalay, București și la Tipografia și Redacțiunea acestui Ziar, Str. Carol 19, de unde se expediază contra valoare, timbre sau mandat poștal.

Rugăm pe abonații noștri, rămași în restanță cu plata abonamentelor, să bine-voiască a achita sumele datorite cât mai neîntârziat, direct către d-l Codreanu, la administrația ziarului în București, 6 Splaiul Brâncoveanu Voevod, prin mandat sau timbre poștale, sau în mâinile numai a vechilor încasatori autorizați: Manole Herişescu pentru București și I. Riveanu pentru provincie, de la cari vor primi în schimb chitanțe din registrul cu matcă, prevăzute cu ștampila ziarului nostru